

Podle vody do Petrovic.....

Jde to všelijak, třeba od vltavského nábřeží na Výtoni, z Průhonic, z památkové zóny „Starý Hostivař, vždycky to ale bude podle jednoho ze dvou nejdelších pražských potoků, Botiče. Ten se po celé generace doslova vinul spoustou meandrů ku Praze, někdy líně, často hodně agresivně. I to jeho jméno tomu napovídá, Botič, od staročeského botnění (bytnění, nabývání na objemu) dokázal často potrápit níže položená místa. Že by ale jenom škodil? Vůbec ne, byla to energie zadarmo která přicházela od jeho pramenů, mlýny, pily, kovářny, všude roztácel kola a co teprve voda samotná, bez jeho vod by nikdy nevznikly vinice pod Novoměstskými hradbami, chřadly sady a zahrádky na pražských předměstích..

Bez Botiče by hrabě Silva Emanuel Tarouca nikdy nevybudoval v Průhonicích jeden z nejkrásnějších evropských parků plný vzácných exotických rostlin, jezer, potoků a tůní, to všechno způsobily vody toho zlobivého i blahodárného Botiče.

Tak vypadá dnes, na konci ledna, klidný, pomalu svíraný mrazem

Minulost máme za sebou, vraťme se do našich časů. Zdánlivě obyčejný potok dokázal naplnit v r. 1962 přehradu v Hostivaři, vůbec největší vodní plochu na území Prahy. A právě cesta podle hostivařské přehrady nás má dnes do těch Petrovic dovést.

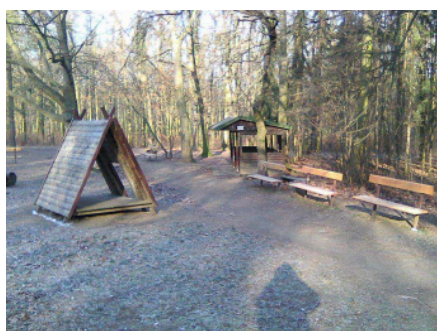
Mírně mrazivé, trochu zasněžené ráno, tak nás vítá hostivařský lesopark na samém svém vrcholu. Má jednu velkou výhodu, při rozloze téměř 200ha, můžete přijít třeba desetkrát za sebou a pokaždé se vydat jinudy.

My máme tentokrát v plánu podívat se na vzácnou archeologickou památku „Hradiště Šance“ na ostrohu Kozinec. Kdo se cestou lesem pozorně díval zjistil podle destiček s názvy že skladba zdejších stromů je více než rozmanitá. Morušovník, líska turecká, nejružnější listnáče i jehličnany, důraz prý byl kladen na původní druhy.

Děti, ty potkáte v parku na každém kroku, dokonce i v zimě. Mají zde také lesní „dům dětí“, na loukách a mezi stromy altány, hrací prvky. Paní učitelky mají co hlídat.

Kde nejsou stromy, jsou louky s jednotlivými solitéry. Krásná krajina, v létě, ale i dnes na konci ledna

Na té louce z největších, na okraji skalního ostrohu Kozinec jsou zakonzervovány pozůstatky opevněného hradiště Šance z 5. století před naším letopočtem. Podle info tabulí byla tato strategicky výhodná místa vysoko nad okolním terénem osídlena již v pozdní době kamenné.

Model opevněného hradiště Šance ukrytý před nepřízní počasí pod stříškou altánu. Před časem odkrytý archeologický výzkum je zakonzervován na 7 ha ostrohu Kozinec vrstvou zeminy.

Botič tento ostroh (ostrožnu) obtékal ze tří stran, dnes jižní svahy končí přehradním jezerem. Prvohorní moře které odsud odstupovalo, velmi zjednodušeně řečeno zanechalo po sobě spolu s tlaky okolních geologických vrstev téměř strmá skaliska. Ta dnes s trochou opatrnosti poskytují zajímavé vyhlídky.

Na jižní stranu pohled na první zátoku přehradního jezera s protilehlými plážemi plováren a hned za nimi paneláky Jižního města. Připomínají tak trochu bojovou obrannou hradbu.

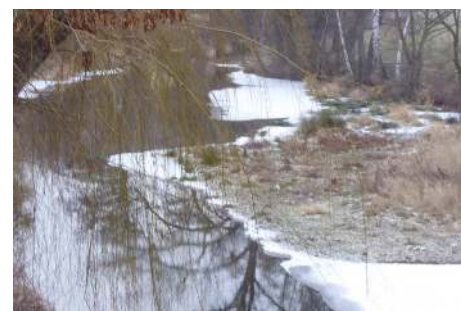
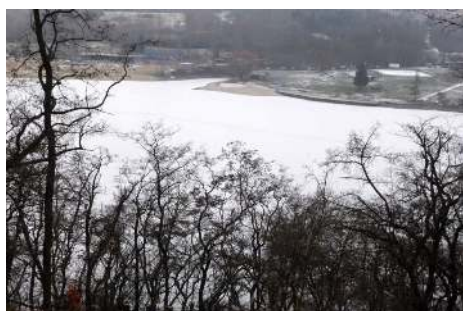

Ze severní strany přímo pod skalami meandruje Botič až do městské památkové zóny Starý Hostivař. Dobře odtud viditelné jsou památkově chráněné statky a mlýny na Botiči. Hned ten první vlastnil náš první ministerský předseda Antonín Švehla, pod ním Koukalův mlýn, dnes přestavěný na luxusní restauraci, naproti Blažkův mlýn upravený na komerční objekt. Ještě v devadesátých letech minulého století byly většinou na spadnutí, dnes jsou opraveny a památkové zóně ostudu rozhodně nedělají.

Rozhlédli jsme se a nezbývá než ostroh nad Botičem a přehradou opustit. Svah je strmý, mírně zasněžený ale těch čtyřicet výškových metrů jsme zvládli bez úrazu a jsme na hrázi hostivařské přehrady.

Naplněná vodou tak ze tří čtvrtin, stále ještě čeká na vydatnější srážky. Pár mrazivých dnů ji potáhlo slabým ledem, přesto přes veškerá varování tady pár bláznů zkouší na bruslích ruskou ruletu.

Před námi je již jenom cesta do Petrovic, stále podle vody, i když zas tak obyčejná ta cesta není. Je součástí turistické a cyklistické cesty Greenway Praha – Vídeň. Tato „zelená cesta“ o délce 450km propojuje zajímavá místa mezi Prahou a Vídní. Začíná v Centrálním parku ve Stodůlkách a mimo místa kde se teď nalézáme my, míří do Sedlčan, Tábora, Jindřichova Hradce, Slavonic, Vranova nad Dyjí, Mikulova, Valtic, Poysdorfu, Mistelbachu a Vídně.

Cesta je to opravdu pěkná, udržovaná a údajně i dobře značená. Nás to ovšem zviklat nemůže, tak vysoké ambice nemáme. Pro dnešek nám ty Petrovice stačí, navíc hrozilo by že takto oblečení přijdeme do Vídně uprostřed léta.

To si radši uděláme fotku na plošině také připravené na léto, na opalování.

Za docela příjemného zimního počasí

V Hostivaři a Petrovicích 25. ledna 2019.

Vycházku připravil Mirek Bernát.

Kroniku napsal Mirek a fotografie pro ní pořídily Vendula Bukalová a Milena Krejčová

